

Kære Paul

Da jeg er den eneste, der har kendt dig fra fødslen, vil jeg tillade mig at fortælle lidt om den del af dit liv, som ingen andre kender.

Mor og far mødte hinanden i Apostolsk Kirke omkring 1932, og de blev gift den 1. juli 1932 og flyttede i en lejlighed i Hildursgade nr. 14. Som medgift flyttede farmor med. Hun havde boet sammen med far siden skilsmissen omkring 1923, og så kunne hun lige så godt fortsætte.

Far blev arbejdsløs, som mange andre på det tidspunkt, og mor og farmor syede til forskellige virksomheder. Far gik på natmission sammen med nogle venner og opmuntrede de arbejdsløse, som kun havde flasken som trøst.

Jeg kom til verden i 1933 som den første pige i familien og var naturligvis verdens største vidunder. Esther kom 13 måneder senere, og nu var jeg pludselig den store og havde ansvar for min lille søster, som var mere skrøbelig end jeg.

Da Esther var omkring et år, havde far fået arbejde, og vi flyttede til Esrumgade, og farmor flyttede hjem til sin svigerinde.

I november 1936 blev du født. Allerede i 1937 flyttede vi tilbage til Hildursgade, denne gang nr. 7.

Det var en skøn gade med mange kristne venner. Vi legede med naboernes børn, og far anlagde en lille have, så du havde et sted at lege.

En dag i foråret 1939 legede du med en dreng, og I rullede rundt i græsset. Pludselig gik det galt, og du fik en skade i hoften. Lægerne mente ikke, der var udsigt til helbredelse.

Men der blev bedt mange bønner, og Jesus greb ind. Du blev rask til lægernes store overraskelse.

Du var mors dreng og sov altid i "smørhullet". Jeg lå selv på hospitalet fra november 1939 til april 1940.

I 1940 flyttede vi til Vibevangen på grund af krigen. Senere flyttede vi til Enggården, og i 1944 kom Eva til verden.

Den sidste ting, jeg vil fortælle, er fra julen 1950.

Du havde ofte ondt i maven som barn. Den 2. juledag fik du meget ondt, og lægen blev tilkaldt. Det viste sig at være blindtarmsbetændelse.

Du blev indlagt på Gentofte Hospital, og pludselig blev situationen livstruende. Blindtarmsbetændelsen var sprængt, og du lå på operationsbordet.

Jeg har aldrig været så bange i mit liv. Jeg lovede Jesus, at hvis han ville redde min lillebror, ville jeg følge ham resten af mit liv.

Du blev rask, og jeg gav mit liv til Jesus og blev døbt den 1. februar 1951. Det blev det bedste valg i mit liv.

Paul – du tog samme valg.

Hjertelig tillykke med de 80 år.

Kærlig hilsen